

Arrest

nr. 208 664 van 3 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Pol-e-Kandahari, gelegen in het district Mohammad Agha in de provincie Logar. U bent Tadjiek van etnische origine. U bent tot de tiende graad naar school geweest en volgde ook les in de madrassa. U hielp eveneens uw vader in zijn winkel van bouwmaterialen en verf.

Tijdens de lessen die u volgde in de madrassa kwam er wekelijks iemand prediken tegen de Amerikanen. Hij zei dat de taliban beter waren dan de Amerikanen, hetgeen u ook geloofde. Toen uw vader een bepaalde periode niet kon werken wegens ziekte, vroeg hij u om de winkel te runnen. U ging in die periode niet meer naar de madrassa, aangezien u voltijds werkzaam was in de winkel. Op een dag kwam er iemand naar de winkel met de vraag waarom u niet meer naar de madrassa ging. U legde hem uit dat u uw vader tijdelijk verving in de winkel. Twee tot drie dagen later kwam een andere, u

onbekende persoon langs om te vragen wanneer u opnieuw naar de madrassa ging komen. Een week later kwam deze persoon opnieuw langs. Uw vader was op dat moment aanwezig in de winkel, en hoorde deze persoon zeggen dat u de samenwerking niet mocht vergeten. Toen hij de winkel had verlaten, vroeg uw vader wat hij bedoelde met samenwerken. U vertelde wat u had geleerd in de madrassa over de buitenlanders en u zei hem dat u er ook aan dacht om met de taliban samen te werken. Uw vader, iemand die steeds aan de kant van de overheid had gestaan, was razend en vertelde u dat de Amerikanen in het land waren om vrede te brengen en voor veiligheid te zorgen. Uw vader verbood u nog naar de madrassa te gaan en regelde uw reis naar Europa.

U vertrok in aqrab/qaus 1394 Afghaanse kalender (AK), oktober/november/december 2015 Gregoriaanse kalender (GK), en u kwam na een reis van 45 dagen aan in België op 23 december 2015. U vroeg op 7 januari 2016 asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u opgepakt te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielmotieven legt u een document neer van het lyceum van Mohammad Agha, waarin de school verklaart dat u omwille van uw problemen uw studie niet heeft kunnen verderzetten.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, dd. 19 december 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 25 maart 2016 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat waar u zich op 7 januari 2016 verklaarde geboren te zijn op 31 januari 2000, u in werkelijkheid ouder dan 18 jaar was, waarbij 20,1603 met een standaarddeviatie van 1,52 jaar een goede schatting is. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Geconfronteerd met deze bevinding, geeft u toe dat u bij aanvang van uw asielprocedure geen waarachtige verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd. U verklaart nu dat u bij aankomst zeventien jaar oud was, maar dat u verklaard had zestien te zijn, aangezien u graag wou gaan studeren (CGVS, p. 3). Met uw bijstelling naar zeventien jaar blijft u nog steeds onder de bevindingen van het leeftijdsonderzoek. De vaststelling dat u van bij aanvang van de asielprocedure bewust bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over uw identiteit, tonen aan dat u de asielinstanties vanaf de start van uw asielaanvraag bewust om de tuin heeft trachten te leiden en ondermijnt bijgevolg ook uw geloofwaardigheid in ernstige mate. Immers, door het voorwenden van een jongere leeftijd ontnemt u het CGVS het zicht op uw werkelijke ontwikkelingsgraad en levensomstandigheden in Afghanistan.

Daarnaast weet ook uw geografische kennis niet te overtuigen dat u tot op het moment dat u bent gevlucht uit Afghanistan steeds in Pol-e-Kandahari heeft verbleven. Gevraagd om de weg te beschrijven vanuit uw dorp naar Zahid Abad, de woonplaats van uw tante, noemt u de dorpen Qalai Badkhel en Bene Sharafghan (CGVS, p. 6). U beweert ook dat er nog andere dorpen tussen Pol-e-Kandahari en Zahid Abad liggen, maar dat u de naam van deze dorpen niet weet, behalve het dorp Ghanikhel (CGVS, p. 7). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt naar de dorpen Sar-Pul, Shaste en Khodikhel, drie dorpen die eveneens langs de hoofdweg liggen tussen Pol-e-Kandahari en Zaydabad, situeert u Sar-Pul in de richting van Safed Sang, maar beweert u er nooit voorbij geweest te zijn (CGVS, p. 7) en blijkt u van de dorpen Shaste en Khodikhel nog nooit te hebben gehoord (CGVS, p. 7,12). Het feit dat u het dorp Sar-Pul situeert langs de hoofdweg, maar u duidelijk niet weet of dit dorp voor of na Zaydabad gelegen is, geeft een ingestudeerd karakter weer over de geografische kennis van uw district. Over Keshem Qalai en Mirzakhel, twee dorpen in de onmiddellijke omgeving van uw dorp, heeft u wel reeds gehoord, maar u voegt er wel onmiddellijk aan toe dat u nog nooit in Keshem Qalai bent geweest (CGVS, p. 11). Gevraagd of u Mirzakhel moet passeren wanneer u naar Keshem Qalai gaat, blijkt u dit niet te weten, volgens u omdat u er nooit bent geweest (CGVS, p. 11). Zelfs op de vraag of deze dorpen langs dezelfde weg liggen, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 11). U weet wel dat ze dichtbij elkaar liggen, maar meer weet u niet (CGVS, p. 11). Hoe u daarentegen wel weet te vertellen dat er in het dorp Keshem Qalai, één van de meest naburige dorpen van Pol-e-Kandahari, huizen en velden te vinden zijn (CGVS, p. 11), mag een raadsel heten (CGVS, p. 11). Bovendien is het opmerkelijk dat u beweert dat u Mirzakheil ook voorbij moet op weg naar Zaydabad, hoewel volgens de kaarten die zijn toegevoegd aan het administratief dossier dit dorp in de andere richting ligt (CGVS, p. 11). Zelfs indien u deze dorpen nooit zelf bezocht dan nog zou u in staat moeten zijn om dorpen die vlak bij het uwe liggen correct te situeren. Over de dorpen Karaiz Kalay, Sor Karaiz en Mir Karaiz, drie andere dorpen in de directe omgeving van uw dorp, blijkt u nog nooit gehoord te hebben (CGVS, p. 10). Ook Malik Qahir, een ander dorp op redelijke korte afstand tot uw dorp, heeft u ook nog nooit gehoord (CGVS, p. 11). Van een volwassen jongeman die zijn volledige jeugd heeft doorgebracht in Mohammad Agha, die tot de tiende graad school heeft gelopen in het lyceum en die bovendien meehielp in de winkel van zijn vader, kan verwacht worden dat hij een goede kennis heeft over zijn onmiddellijke omgeving, hetgeen duidelijk niet aan de orde is. Uw geografische kennis van uw geboorteregio blijkt immers te bestaan uit de opsomming van enkele plaatsnamen, maar het is duidelijk dat u er niet in slaagt deze plaatsnamen correct te situeren. Alles bij elkaar genomen vertoont uw geografische kennis een sterk ingestudeerd karakter.

Gevraagd te vertellen over Zarghon Shahr, herhaalt u tot viermaal toe er nooit geweest te zijn, maar wel weet dat er een grote bazaar is en deze plaats tevens bekend is om zijn fruit (CGVS, p. 9). U voegt eraan toe dat er misschien ook nog iets anders is, maar dat is u dan duidelijk ontgaan (CGVS, p. 9). Het CGVS trekt niet in twijfel dat de fruitproductie waarschijnlijk bloeit in deze landelijke omgeving, maar merkt wel op dat het zeer merkwaardig is dat u niet op de hoogte bent dat Zarghon Shahr ook bekend staat omwille van zijn talibanbasis, waar nieuwe rekruten worden opgeleid vooraleer ze worden uitgestuurd. Zelfs wanneer u expliciet gevraagd wordt naar een belangrijk trainingskamp van de taliban dat kort voor uw vertrek aangevallen werd moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.9). Blijkbaar heeft u, iemand die beweert dat hij tot zijn vertrek dweepte met het taliban-gedachtegoed (CGVS, p. 17) en bovendien onderricht kreeg in de madrassa, geen enkele weet waar er zich in uw district een trainingskamp van de taliban bevond (CGVS, p. 9). Zelfs indien u nog nooit over dit kamp had gehoord, hetgeen weinig geloofwaardig is, is het bovendien onbestaande dat de totale verwoesting van dit kamp in uw district in september 2015 door de overheid u zou ontgaan zijn. U geeft zelf aan Pol-e-Kandahari verlaten te hebben in oktober, november of december 2015 (CGVS, p. 9), ongeveer een maand nadat deze basis totaal verwoest is. Het feit dat u geen weet heeft noch over het bestaan van dit kamp, noch over de gebeurtenissen die er zich hebben afgespeeld een maand voor uw vertrek, maken het duidelijk dat u de jaren voor uw vertrek naar Europa niet in Mohammad Agha verbleef. U verklaart uw onwetendheid door te stellen dat u nooit in Zarghon Shahr bent geweest en dat u bovendien te jong was om dit te weten (CGVS, p. 9). Aangezien u echter op het moment van dit incident school liep in de madrassa, werkzaam was in de winkel van uw vader en ongeveer negentien jaar oud was, mag er verwacht worden dat deze gebeurtenis u ook ter ore zou zijn gekomen, ook al was u zelf niet aanwezig in het trainingskamp op die bewuste dag.

Ook uw kennis over prominente personen in uw omgeving betonen duidelijk een ingestudeerd karakter. Over Atiqullah Ludin weet u dat hij een voormalige gouverneur was, maar meer weet u niet te vertellen over deze persoon, aangezien u zijn naam kent van horen zeggen (CGVS, p. 7-8). U weet zelfs niet dat deze gouverneur afkomstig is uit Mohammad Agha, aangezien u nooit iemand iets hebt horen vertellen over zijn woonplaats (CGVS, p. 8). Indien u echter effectief afkomstig was uit Mohammad Agha, dan zou u ook hebben geweten dat Ludin uit uw district afkomstig was. Indien u daadwerkelijk steeds in Mohammad Agha verbleef zou u een grondiger kennis van deze voormalige

gouverneur en ex-jihadicommandant mogen hebben. Ook vertelt u over 'gouverneur' Abdul Wakil Haqyar, die getroffen was door een bembom (CGVS, p. 13), waarna u zich onmiddellijk herpakt en zegt dat u zich vergist en vertelt dat Abdul Wakil Haqyar een politiecommandant was in Mohammad Agha tussen 92 en 93 (1392 en 1393; Afghaanse kalender 2013 en 2014) (CGVS, p. 13,14). Het is echter opvallend dat u zijn functie kunt benoemen, aangevuld met de jaren dat hij in dienst was, maar niets bijkomends weet te vertellen over deze persoon die een vooraanstaande functie in uw district invulde (CGVS, p. 14). Vervolgens vertelt u over 'gouverneur' Matiullah, die ook betrokken was in een aanslag (CGVS, p. 14). Waar dit incident plots gebeurde, kunt u zich echter niet meer herinneren, en plots merkt u zelf op dat u zich alweer heeft vergist. Deze Matiullah blijkt immers toch ook geen gouverneur te zijn, maar eveneens een politiechef van Mohammad Agha, deze keer ten tijde van uw vertrek (CGVS, p. 14). Het feit dat u zich tot tweemaal toe aanvankelijk vergist over de positie van enkele prominenten uit uw omgeving, doen vermoeden dat uw kennis over deze personen ingestudeerd is, eerder dan een doorleefd relaas van iemand die vertelt over de prominente figuren uit zijn omgeving. Als u de naam van Ismatullah, een voormalige prominente mujaheddin commandant en een lid van het vredeskorps die in 2014 in Mohammad Agha is doodgeschoten, voorgeschoteld krijgt ziet u in hem de burgemeester ten tijde van uw vertrek. Buiten het feit dat hij burgemeester was, weet u echter niets extra over Ismatullah te vertellen (CGVS, p. 15). Het feit dat u deze inmiddels overleden persoon een functie als burgemeester toeschrijft ten tijde van uw vertrek, toont alweer aan dat u een weergave tracht te geven van ingestudeerde kennis, maar hier duidelijk niet in slaagt. Over Mohammad Nasir Mudasir, de eigenaar van het radiostation in uw omgeving, die in 2014 door Amerikaanse troepen gevangen was genomen en die op het moment van uw vertrek nog steeds werkzaam was voor het radiostation, had u ook duidelijk nog nooit gehoord (CGVS, p. 19). De vaststelling dat uw kennis over de prominenten van Mohammad Agha niet alleen lacuneus maar ook vooral erg oppervlakkig is staat andermaal de these dat u een zekere kennis opgedaan heeft maar dat deze kennis niet aan een verblijf in Mohammad Agha te danken is.

Ook uw kennis over landbouwactiviteiten in uw regio laat duidelijk te wensen over. Uw kennis over landbouw houdt immers op met de vaststelling dat tarwe wordt geoogst in saur AK, mei GK of saratan AK, juli GK, (CGVS, p. 12). Verder weet u wel te vertellen dat er tomaten, aardappelen, maïs en ui op het veld staat, maar wanneer deze gewassen op de velden staat weet u echter niet (CGVS, p. 12,13). Als verklaring voor uw onvermogen om deze zeer eenvoudige landbouwvragen te beantwoorden werpt u op dat er meestal muren rond het veld en de boomgaarden staan, u bijgevolg nooit naar een boomgaard bent geweest om het van dichtbij te zien en u enkel tarwe op de velden zag staan (CGVS, p. 12-13). Het is duidelijk dat u er alles aan doet uw onbestaande kennis over de landbouwactiviteiten in uw regio te vergoelijken. U beweert echter zelf dat Mohammad Agha een regio is die geschikt is voor de landbouw en dat mensen er in elk dorp aan landbouw doen (CGVS, p. 12). Bijgevolg valt het niet voor te stellen dat u als man die opgroeide in een landbouwdorp niet beter op de hoogte zou zijn van de teelt van de voornaamste landbouwgewassen, laat staan dat u deze gewassen op de velden zag staan (CGVS p.12). Uw markante gebrek aan kennis toont alweer aan dat u niet afkomstig bent uit het rurale Mohammad Agha.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat uw kennis Pashtou onbestaande is. Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS de vraag wordt gesteld of er tijdens het gehoor kan overgeschakeld worden naar het Pashtou, beweert u dat dit niet zal lukken, aangezien u niet vaak Pashtou heeft gesproken (CGVS, p. 4). Anderzijds beweert u wel dat in uw dorp de meerderheid van de bevolking Pashtou is, het merendeel van de mensen die naar de madrasa gingen Pashtounen waren en u ook op het lyceum een vak 'Pashtou' volgde (CGVS, p. 4). Van iemand die zijn hele leven door Pashtounen omringd werd en die in die regio ook een winkel uitbaatte, mag verwacht worden dat hij toch wel een gesprek in deze taal kan voeren (CGVS, p. 4). Het feit dat u weigert Pashtou te spreken tijdens het gehoor - aangezien het niet zal lukken - toont aan dat u niet uw hele leven heeft gewoond, school gelopen en gewerkt in een omgeving waar overwegend Pashtou werd gesproken, en u bijgevolg niet afkomstig bent uit Pol-e-Kandahari. Daarbij mag het eveneens verbazen dat u meent dat er Hazara's in uw district wonen en dat zij overal verblijven (CGVS p.4). In werkelijkheid wordt Mohammad Agha uitsluitend bewoond door Pashtounen en Tadzjieken. Indien u daadwerkelijk in Mohammad Agha gewoond heeft zou u dit niet mogen zijn ontgaan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Mohammad Agha gelegen in de provincie Logar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Mohammad Agha heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden

om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 19 december 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop en op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p.9,19).

U houdt evenwel vast aan uw eerdere verklaringen over uw herkomst en beweert dat u enkel informatie kunt geven over zaken die u persoonlijk zijn overkomen. U geeft als voorbeeld dat u over Zarghon Shar geen verdere informatie weet te vertellen, aangezien u nog te jong was (CGVS, p. 9). Zoals hierboven echter reeds vermeld is, is deze basis aangevallen een maand voor uw vertrek uit Mohammad Agha, en had u op dat moment de leeftijd van negentien jaar reeds bereikt. Bijgevolg kan uw te jonge leeftijd niet als verschoning gelden voor uw onwetendheid (CGVS, p. 9). Ook het feit dat u niet buiten ging, kan uw gebrekkige kennis niet vergoelijken. U beweert zelf naar school te gaan, les te volgen in de madrassa en mee te helpen in een winkel. Er kan van uitgegaan worden dat u bijgevolg voldoende bronnen heeft om op de hoogte te zijn van het reilen en zeilen in uw district (CGVS, p. 9). U voegt er bovendien aan toe dat er maar weinig incidenten zijn gebeurd voor uw vertrek (CGVS, p. 19), hetgeen uiteraard niet als excuus kan aanzien worden voor uw summiere kennis over deze incidenten. Bovendien pleit uw bewering dat er voor in de periode voor uw vertrek uit Afghanistan er niet veel incidenten gebeurden in Mohammad Agha evenmin voor uw voorgehouden verblijf in dit district. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er bijvoorbeeld in de periode van 1 januari 2014 tot 31 oktober 2014 er 70 veiligheidsincidenten voordeden in Mohammad Agha, waaronder 18 gewapende clashes en 9 moorden.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Het door u neergelegde document kan bovenstaande vaststelling niet wijzigen. Integendeel, u legt geen enkel document neer ter staving van uw identiteit. Het attest van de school in Mohammad Agha kan enkel ondersteuning bieden bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet aan de orde is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker zijn en corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten (zie informatie in administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoeker toetst de aangehaalde feiten en vrees ten aanzien van een aantal van de aangehaalde bepalingen. Tevens wijst hij op de (niet-betwiste) veiligheidssituatie in Mohammed Agha, zijn verklaarde regio van herkomst in Afghanistan. De objectieve informatie over de situatie aldaar, komt volgens verzoeker overeen met zijn verklaringen. Verzoeker wijst eveneens op het gebrek aan bescherming. Hij stelt *prima facie* een nood te hebben aan internationale bescherming.

Zo de Raad verzoeker zou volgen in zijn relaas, vraagt verzoeker om rekening te houden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS spreekt het vermoeden, voortvloeiend uit dit artikel, niet draagkrachtig tegen.

Indien de Raad zou oordelen dat verzoeker niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, stelt verzoeker dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft in dit kader een uiteenzetting omtrent artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn en de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest).

Verzoeker verwijt het CGVS een subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas. Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing alleen aandacht besteedt aan de vragen waarop hij niet precies kon antwoorden maar geen rekening houdt met de details die hij wel kon geven. In deze belicht hij een aantal passages uit het gehoorverslag van het CGVS. Door enkel de nadruk te vestigen op de elementen die hij minder goed kende, handelde het CGVS volgens verzoeker niet objectief.

Verzoeker benadrukt dat hij aangaf nooit naar een trainingskamp van de Taliban ging en dat hij, toen hij niet op school of in de madrassa was, vaak thuis bleef wegens de slechte veiligheid in de regio.

Verder benadrukt verzoeker dat hij niet veel met landbouw te doen had. Tevens stelt hij dat hij wel een redelijk aantal details gaf voor iemand die nooit met landbouw bezig was. Het verwijt van het CGVS inzake zijn onwetendheid over de vraag wanneer welke groenten en gewassen op de velden staan,

zonder aandacht te besteden aan het feit dat hij wel kon aangeven dat hij verschillende gewassen kon noemen die in zijn regio groeien, is volgens verzoeker subjectief.

Verzoeker wijst op zijn eerdere verklaringen omtrent zijn gebrek aan kennis van het Pashtou. Gelet op deze verklaringen acht hij het onredelijk om te verwachten dat hij vloeiend Pashtou kan spreken omdat hij in een dorp woonde waar veel mensen deze taal, maar ook het Dari spraken.

Verzoeker stelt nogmaals dat het CGVS niet met de vereiste objectiviteit zijn verklaringen en de beschikbare informatie behandelde.

Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande in hoofddorde om hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Logar in Afghanistan bij het verzoekschrift (bijlagen 3-5).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Evenmin duidt verzoeker welke bepaling van artikel 41 van het Handvest hij *in casu* geschonden acht of waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Verzoeker preciseert verder niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient voorts te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

3.5. Verzoeker brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het huidige beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

Dezelfde redenering kan worden gevolgd waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 4 van het Handvest. De inhoud van deze bepaling ligt immers volledig in lijn met de inhoud van artikel 3 EVRM.

3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de

middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In dit kader kan worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoeker meermaals tracht te laten uitschijnen in het onderhavige verzoekschrift, de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geenszins de verplichting met zich brengt om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen die in het voordeel, dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming spelen, in de bestreden beslissing op te nemen.

3.8. Verzoeker stelt afkomstig te zijn van Mohammad Agha, in de provincie Logar in Afghanistan, aldaar problemen te hebben gekend met de taliban en ingevolge deze problemen zijn land te hebben verlaten.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 25 maart 2016 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat waar u zich op 7 januari 2016 verklaarde geboren te zijn op 31 januari 2000, u in werkelijkheid ouder dan 18 jaar was, waarbij 20,1603 met een standaarddeviatie van 1,52 jaar een goede schatting is. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Geconfronteerd met deze bevinding, geeft u toe dat u bij aanvang van uw asielprocedure geen waarachtige verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd. U verklaart nu dat u bij aankomst zeventien jaar oud was, maar dat u verklaard had zestien te zijn, aangezien u graag wou gaan studeren (CGVS, p. 3). Met uw bijstelling naar zeventien jaar blijft u nog steeds onder de bevindingen van het leeftijdsonderzoek. De vaststelling dat u van bij aanvang van de asielprocedure

bewust bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over uw identiteit, tonen aan dat u de asielinstanties vanaf de start van uw asielaanvraag bewust om de tuin heeft trachten te leiden en ondermijnt bijgevolg ook uw geloofwaardigheid in ernstige mate. Immers, door het voorwenden van een jongere leeftijd ontnemt u het CGVS het zicht op uw werkelijke ontwikkelingsgraad en levensomstandigheden in Afghanistan."

Verzoeker laat deze motieven volledig onverlet. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze motieven niet aanvecht, onverminderd gelden.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht vastgesteld dat verzoeker een flagrant gebrek aan kennis vertoonde, foutieve verklaringen aflegde en blijk gaf van een ingestudeerde kennis inzake (i) de weg naar Zahid Abad, nochtans de woonplaats van zijn tante, en de langs deze weg gelegen dorpen; (ii) de in de onmiddellijke omgeving van zijn dorp gelegen dorpen Keshem Qalai, Mirzakhel, Karaiz Kalay, Sor Karaiz, Mir Karaiz en Malik Qahir; (iii) de prominente personen in zijn omgeving, meer bepaald over Atiqullah Ludin, Abdul Wakul Hagyar, Matiullah, Ismatullah en Mohammad Nasir Mudasir. Verzoeker voert ter weerlegging van de vaststellingen die dienaangaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich ertoe te wijzen op een aantal verklaringen die hij wel kon afleggen. Dat verzoeker een aantal andere details wel kon verschaffen, weegt tegen de voormelde vaststellingen echter hoegenaamd niet op. Het was geenszins onredelijk om van verzoeker, een volwassen jongeman die zijn volledige jeugd zou hebben doorgebracht in Mohammad Agha, aldaar school zou hebben gelopen tot in de tiende graad van het lyceum, er eveneens onderwijs zou hebben genoten in de madrassa en er samen met zijn vader een winkel zou hebben opengehouden, te verwachten dat hij meer gedegen verklaringen zou kunnen afleggen aangaande de geografie van en de prominente personen in Mohammad Agha.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Gevraagd te vertellen over Zarghon Shahr, herhaalt u tot viermaal toe er nooit geweest te zijn, maar wel weet dat er een grote bazaar is en deze plaats tevens bekend is om zijn fruit (CGVS, p. 9). U voegt eraan toe dat er misschien ook nog iets anders is, maar dat is u dan duidelijk ontgaan (CGVS, p. 9). Het CGVS trekt niet in twijfel dat de fruitproductie waarschijnlijk bloeit in deze landelijke omgeving, maar merkt wel op dat het zeer merkwaardig is dat u niet op de hoogte bent dat Zarghon Shahr ook bekend staat omwille van zijn talibanbasis, waar nieuwe rekruten worden opgeleid vooraleer ze worden uitgestuurd. Zelfs wanneer u expliciet gevraagd wordt naar een belangrijk trainingskamp van de taliban dat kort voor uw vertrek aangevallen werd moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.9). Blijkbaar heeft u, iemand die beweert dat hij tot zijn vertrek dweepte met het taliban-gedachtegoed (CGVS, p. 17) en bovendien onderricht kreeg in de madrassa, geen enkele weet waar er zich in uw district een trainingskamp van de taliban bevond (CGVS, p. 9). Zelfs indien u nog nooit over dit kamp had gehoord, hetgeen weinig geloofwaardig is, is het bovendien onbestaande dat de totale verwoesting van dit kamp in uw district in september 2015 door de overheid u zou ontgaan zijn. U geeft zelf aan Pol-e- Kandahari verlaten te hebben in oktober, november of december 2015 (CGVS, p. 9), ongeveer een maand nadat deze basis totaal verwoest is. Het feit dat u geen weet heeft noch over het bestaan van dit kamp, noch over de gebeurtenissen die er zich hebben afgespeeld een maand voor uw vertrek, maken het duidelijk dat u de jaren voor uw vertrek naar Europa niet in Mohammad Agha verbleef. U verklaart uw onwetendheid door te stellen dat u nooit in Zarghon Shahr bent geweest en dat u bovendien te jong was om dit te weten (CGVS, p. 9). Aangezien u echter op het moment van dit incident school liep in de madrassa, werkzaam was in de winkel van uw vader en ongeveer negentien jaar oud was, mag er verwacht worden dat deze gebeurtenis u ook ter ore zou zijn gekomen, ook al was u zelf niet aanwezig in het trainingskamp op die bewuste dag.

(...)

U geeft als voorbeeld dat u over Zarghon Shar geen verdere informatie weet te vertellen, aangezien u nog te jong was (CGVS, p. 9). Zoals hierboven echter reeds vermeld is, is deze basis aangevallen een maand voor uw vertrek uit Mohammad Agha, en had u op dat moment de leeftijd van negentien jaar reeds bereikt. Bijgevolg kan uw te jonge leeftijd niet als verschoning gelden voor uw onwetendheid (CGVS, p. 9). Ook het feit dat u niet buiten ging, kan uw gebrekkige kennis niet vergoelijken. U beweert zelf naar school te gaan, les te volgen in de madrassa en mee te helpen in een winkel. Er kan van uitgegaan worden dat u bijgevolg voldoende bronnen heeft om op de hoogte te zijn van het reilen en zeilen in uw district (CGVS, p. 9). U voegt er bovendien aan toe dat er maar weinig incidenten zijn gebeurd voor uw vertrek (CGVS, p. 19), hetgeen uiteraard niet als excuus kan aanzien worden voor uw summiere kennis over deze incidenten."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Met de loutere herhaling van de verklaring dat hij het taliban-kamp nooit bezocht en dat hij niet veel buiten kwam, doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaring gedane vaststellingen. Dat verzoeker zelf nooit naar het

trainingskamp van de taliban ging, kan zijn totale onwetendheid over het bestaan en de totale vernietiging van dit kamp ingevolge deze vaststellingen geheel niet verklaren.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Ook uw kennis over landbouwactiviteiten in uw regio laat duidelijk te wensen over. Uw kennis over landbouw houdt immers op met de vaststelling dat tarwe wordt geoogst in saur AK, mei GK of saratan AK, juli GK, (CGVS, p. 12). Verder weet u wel te vertellen dat er tomaten, aardappelen, maïs en ui op het veld staat, maar wanneer deze gewassen op de velden staat weet u echter niet (CGVS, p. 12,13). Als verklaring voor uw onvermogen om deze zeer eenvoudige landbouwvragen te beantwoorden werpt u op dat er meestal muren rond het veld en de boomgaarden staan, u bijgevolg nooit naar een boomgaard bent geweest om het van dichtbij te zien en u enkel tarwe op de velden zag staan (CGVS, p. 12-13). Het is duidelijk dat u er alles aan doet uw onbestaande kennis over de landbouwactiviteiten in uw regio te vergoelijken. U beweert echter zelf dat Mohammad Agha een regio is die geschikt is voor de landbouw en dat mensen er in elk dorp aan landbouw doen (CGVS, p. 12). Bijgevolg valt het niet voor te stellen dat u als man die opgroeide in een landbouwdorp niet beter op de hoogte zou zijn van de teelt van de voornaamste landbouwgewassen, laat staan dat u deze gewassen op de velden zag staan (CGVS p.12). Uw markante gebrek aan kennis toont alweer aan dat u niet afkomstig bent uit het rurale Mohammad Agha.”

Andermaal dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen dienstige argumenten aanvoert ter weerlegging van de bestreden motivering. Ook indien hij zelf niet aan landbouw deed, was het geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker, gelet op het belang van de landbouw voor zijn regio zoals dit blijkt uit zijn voormelde verklaringen, zou kunnen antwoorden op de voorgaande, eenvoudige en elementaire kennisvragen dienaangaande indien hij werkelijk afkomstig was van Mohammad Agha. Dat hij hiertoe niet in staat bleek, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze beweerde herkomst.

Tevens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Tot slot dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat uw kennis Pashtou onbestaande is. Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS de vraag wordt gesteld of er tijdens het gehoor kan overgeschakeld worden naar het Pashtou, beweert u dat dit niet zal lukken, aangezien u niet vaak Pashtou heeft gesproken (CGVS, p. 4). Anderzijds beweert u wel dat in uw dorp de meerderheid van de bevolking Pashtou is, het merendeel van de mensen die naar de madrasa gingen Pashtounen waren en u ook op het lyceum een vak ‘Pashtou’ volgde (CGVS, p. 4). Van iemand die zijn hele leven door Pashtounen omringd werd en die in die regio ook een winkel uitbaatte, mag verwacht worden dat hij toch wel een gesprek in deze taal kan voeren (CGVS, p. 4). Het feit dat u weigert Pashtou te spreken tijdens het gehoor - aangezien het niet zal lukken - toont aan dat u niet uw hele leven heeft gewoond, school gelopen en gewerkt in een omgeving waar overwegend Pashtou werd gesproken, en u bijgevolg niet afkomstig bent uit Pol-e-Kandahari.”

Verzoeker beperkt zich in deze tot een loutere herhaling van een aantal van zijn eerdere verklaringen. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde motieven. Gelet op verzoekers verklaringen, zoals terecht weergegeven in de bestreden beslissing, mocht weldegelijk worden verwacht dat hij het Pashtou beter machtig zou zijn.

Verzoeker laat de bestreden beslissing, mede gelet op het voorgaande, tot slot geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Daarbij mag het eveneens verbazen dat u meent dat er Hazara's in uw district wonen en dat zij overal verblijven (CGVS p.4). In werkelijkheid wordt Mohammad Agha uitsluitend bewoond door Pashtounen en Tadzjieken. Indien u daadwerkelijk in Mohammad Agha gewoond heeft zou u dit niet mogen zijn ontgaan.

(...)

Bovendien pleit uw bewering dat er voor in de periode voor uw vertrek uit Afghanistan er niet veel incidenten gebeurden in Mohammad Agha evenmin voor uw voorgehouden verblijf in dit district. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er bijvoorbeeld in de periode van 1 januari 2014 tot 31 oktober 2014 er 70 veiligheidsincidenten voordeden in Mohammad Agha, waaronder 18 gewapende clashes en 9 moorden.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze weerlegt noch betwist, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden leeftijd, noch aan zijn zelfverklaarde herkomst van en verblijfplaatsen in Afghanistan, problemen en situatie.

Het door verzoeker neergelegde document (administratief dossier, map 'documenten', schooldocument) is omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker geheel niet worden weerlegd of betwist, niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan deze conclusie. Bijkomend kan ten aanzien van dit stuk overigens worden opgemerkt dat het opvalt dat hierop, hoewel daartoe duidelijk de nodige ruimte voorzien is, noch een datum, noch een referentienummer is opgenomen.

Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat verzoeker op ernstige wijze heeft verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals omschreven in zowel de bestreden beslissing als hetgeen voorafgaat. Verzoeker weigert aldus moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke profiel, achtergrond, verblijfplaats(en), situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar de aangehaalde vrees en de situatie in Afghanistan niet dienstig en kan hij met deze verwijzing geenszins volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder benadrukt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit het dorp Pol-e-Kandahari in het district Mohammad Agha van de provincie Logar (Afghanistan), noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of verzoeker afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

3.11. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.12. De Raad ziet gelet op de hoger gedane vaststellingen geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT